

[Anders Poulsen]

slutninger, som har forbedret forvaltningsforholdene, forbedret skatteborgernes retssikkerhed på dette område? Nej, det er der ikke. Tingene har været overvejet; måske er det rigtigt at sige, at der har været tale om at sylte problemerne.

Umiddelbart efter den forespørgselsdebat i november 1980, jeg nævtede, tilstillede venstres folketingsgruppe skatteministeren et notat, hvor vi anviste en lang række forhold, som kunne forbedre retssikkerheden. Skatteministeren lagde altså disse problemer over til bedømmelse i et retssikkerhedsudvalg, som nu har afgivet betænkning.

Om denne betænkning synes jeg der er grund til at sige i dag, at den jo stort set peger på ganske de samme forhold, som vi påpegede over for ministeren.

Jeg skal i meget korte træk nævne det, vi påpegede over for ministeren. Det var behovet for forhåndsbesked; det var behovet for større parlamentarisk indseende med skatteforvaltningen; det var henstand med skattebetaling ved klagesager, hvor der er en vanskelig bevisbedømmelse – ellers kommer tvivl på dette område skatteborgeren til skade – det var en ligestilling imellem myndighed og borger ved ændringer med tilbagevirkende kraft; det var et skattelovråd med henblik på at koordinere navnlig skattelovgivning i forhold til andre lovområder; og det var sidst, men derfor ikke mindst, fradrag for bistandsomkostninger i forbindelse med skattesager.

Med undtagelse af det sidste punkt er det samme punkter, retssikkerhedsudvalget har behandlet, og det er netop også disse punkter, retssikkerhedsudvalget anbefaler. Så kunne man egentlig godt spørge: ja men hvorfor skulle vi så vente så længe?

Men jeg tror faktisk, det er rigtigt at sige, at der alligevel i den mellemliggende tid nok er dukket et synspunkt frem, og jeg synes også, ministeren trak det frem i sit indlæg her, nemlig spørgsmålet om at varetage begge hensyn i forbindelse med ansættelserne: på den ene side hensynet til den enkelte borger, på den anden side hensynet til samfundet, sådan at forstå, at hvis den enkelte borger får pålagt for lille skat, går det ud over de øvrige borgere. Det er et synspunkt, jeg naturligvis ikke er uenig i – man kunne nok kalde det noget i retning af en slags kollektiv retfærdighed – det kan være meget rigtigt, og det skal også tilgodeses, men det, der for mig

er spørgsmålet, er, om dette hensyn er placeret det rigtige sted. Det er i hvert fald sikkert, at denne kollektive retfærdighed, hvis man forsøger at lægge den ned i forvaltningsfasen, ikke er placeret det rigtige sted; det må være forbeholdt folketetinget som lovgivende magt at foretage denne kollektive afvejning, denne, skal vi sige byrdefordelingsafvejning.

Når folketetinget har vedtaget lovene og de går ned i den udøvende magt til forvaltning, til administration, er det klart, at de skal administreres efter forfatningens bestemmelser og efter de forvaltningsretlige bestemmelser, som jo i allerhøjeste grad går ud på, at der skal tages hensyn til den svage part, som i dette spil naturligvis er borgeren over for den store forvaltningsmyndighed.

Jeg er nervøs for, at det synspunkt, ministeren gav udtryk for i sit indlæg her, kunne rumme en fare for, at socialdemokratiet ligesom har forladt dette principielle synspunkt, at det er den svage part, der skal tilgodeses, skal tages hensyn til, skal værnes om i forbindelse med forvaltningen af skattelovene. Det vil jeg gerne høre ministerens kommentarer til, for det ville skuffe mig voldsomt, hvis socialdemokratiet har indtaget et sådant standpunkt.

Jeg vil så minde om, at disse mere principielle betragtninger naturligvis ikke har noget at gøre med skatteundragelser – det er et ganske andet kapitel – men alene er det, jeg her kalder den mere kollektive retfærdighed.

Det kunne nemlig også godt rumme spiren til en profiskal holdning, en holdning, som, hvis den bredte sig ud i det system, vi har at gøre med her, også til de lokale led, ville blive farlig, ville blive meget vanskelig at have med at gøre, ikke mindst fordi dette forvaltningsområde har stor betydning for de enkelte borgers bedømmelse af samfundsforvaltningen i det hele taget. Denne forvaltning er jo den, borgeren – i hvert fald den voksne borger – oftest stifter bekendtskab med, som minimum i hvert fald 3 gange hvert år, og den har derfor indflydelse på borgernes indstilling til den øvrige samfundsforvaltning.

Derfor kunne jeg være nervøs for, at et sådant synspunkt, efter min mening i strid med de almindelige forvaltningsretlige principper, ville glide ud og bide sig fast i systemet. Dette også fordi det jo nemlig er en meget vanskelig opgave for en sagsbehandler